

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Βαΐα Γεωργιαννάκη

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 28 Φεβρουαρίου, 2019

Γεννήθηκε στο χωριό Ριζοβούνι της Λάκκας Σουλίου του νομού Πρεβέζης, τό 1927. Ήταν δίδυμη με μία άλλη αδελφή, η οποία όμως δεν έζησε.

Η μητέρα της Φωτεινή έφυγε και αυτή πολύ νωρίς για τούς ουρανούς, πέφτοντας από μία έλιά όταν τό βρέφος της ήταν σαράντα ήμερών. Ο πατέρας της ξαναυμφεύθηκε και απέκτησε άλλα τρία παιδιά.

Η Βάγια σεβόταν πολύ την μητριά της. Ως μεγαλύτερη πού ήταν, φρόντιζε για όλα. Ήταν μικρομάννα και έτρεχε παντού· στά γίδια ξυπόλυτη επάνω στό βουνό, στά χωράφια νά σκαλίση, στό δάσος νά κόψη και νά κουβαλήση ξύλα κ.λ.π. Ήταν πολύ γερό κορίτσι και τόσο φιλότιμη και έργατική πού έτρεχε σέ όλες τίς δουλειές πρώτη.

Παντρεύτηκε μικρή και τό 1947 γεννήθηκε τό πρώτο της παιδί. Συνολικά απέκτησε έξι παιδιά. Ήταν χαρούμενος άνθρωπος και ζωντανή γυναίκα ώστε όλοι στό χωριό την θαύμαζαν.

Ένα από τά παιδιά της αρρώστησε βαρεία. Οί γιατροί δεν μπορούσαν νά του προσφέρουν καμιά βοήθεια. Ως μάννα πονούσε πολύ για τό παιδί της και ήταν έτοιμη και την ζωή της νά θυσιάση. Έπαιρνε τό παιδί στην πλάτη και ανέβαινε στά βουνά και πήγαινε ώρες ποδαρόδρομο σέ Μοναστήρια και Έκκλησίες της περιοχής, για νά τό γι-ατρέψη.

Ζώντας έτσι καθημερινά μέσα σ' αυτόν τόν πόνο, βλέπει στον ύπνο της μία γυναίκα η οποία της είπε: «Νά πάρης τό παιδί σου και καθαρά ρούχα και νά έρθης στό σπίτι μου. Εκεί θά κατέβεις πολλά σκαλοπάτια στό αγίασμα, θά πλύνεις τό παιδί, θά τό αλλάξεις, θά πάρεις παπᾶ νά λειτουργήση και τό παιδί θά γίνει καλά».

Τήν άλλη ημέρα είπε τό όνειρό της στόν σύζυγό της ό όποιος τήν άποπήρε και τήν μάλωσε νά μήν πιστεύη σέ όνειρα και φαντασίες. Ή Βάγια όμως δέν ήσύχαζε. Ρώτησε και τελικά έμαθε ότι ύπάρχει μία τέτοια Έκκλησία στό άπέναντι χωριό στους Κομποτιάδες-Άμπελιά. Πράγματι σώζεται ό μικρός ναός τής άγίας Παρασκευής, μνημείο του δεκάτου αιώνας. Πίσω από τό ναό ύπάρχει μία μεγάλη σπηλιά άπ' όπου μία σκάλα μέ πολλά σκαλοπάτια όδηγεϊ στό άγίασμα τής άγίας Παρασκευής πού τρέχει σαν ποτάμι. Μόλις τό έμαθε παίρνει τό παιδί της και άνεβαίνει στό βουναλάκι τής άγίας Παρασκευής. Έκεϊ βρήκε τήν σπηλιά, τά σκαλοπάτια και τόν τόπο, όπως τόν είχε δεϊ στό όνειρό της. Έλουσε τό παιδί, λειτούργησε τό Έκκλησάκι και τό παιδί έγινε άμέσως καλά.

Ή σιδερένια της ύγεια όμως πολύ γρήγορα έμελλε νά γίνη θρύψαλα. Κάποτε ή Βάγια πήγε στην βρύση νά πλύνη και λιποθύμησε. Έκτοτε λιποθυμούσε συχνά και ή ζωή της έγινε μαρτύριο. Λιποθυμούσε στό σπίτι, στην Έκκλησία, στό χωράφι, στό δρόμο. Έχανε τελείως τίς αισθήσεις της, έπεφτε κάτω και μετά από λίγη ώρα συνερχόταν.

Τά μικρά της παιδιά ζούσαν και αυτά τό μαρτύριό τους. Έβλεπαν τήν μάνα τους νά ύποφέρη και αυτά από πάνω της έκλαιγαν νομίζοντας ότι πέθανε. Πάντοτε όμως καταλάβαινε όταν θά λιποθυμούσε, γι' αυτό τά προειδοποιούσε, τά καθησύχαζε και τά έλεγε: «Θά άρρωστήσω, νά μήν φοβηθήτε, νά μέ αφήσετε και έγώ θά συνέλθω μόνη μου».

Τί ήταν αυτό πού πάθαινε; Ή θεία της πού τήν έζησε από μικρό κοριτσάκι, τό άποδίδει στην πείνα. Ζούσε μέ τόση φτώχεια και πείνα πού για τά σημερινά δεδομένα είναι άπίστευτο. Ή οικογένειά της ήταν ή πιο φτωχή στό χωριό και τήν ίδια τήν άποκαλούσαν “φτωχοβάγια”.

Άλλά στό μαρτύριο αυτό προστέθηκε και ένα άλλο ψυχικό μαρτύριο από τους άνθρώπους, πιο όδυνηρό. Στο χωριό μερικοί χαιρέκακοι άνθρωποι «προσέθηκαν επί τό άλγος των τραυμάτων»[1] της, επιδίωξαν δηλαδή νά τήν βγάλουν τρελλή για νά τήν κλείσουν σέ τρελλοκομείο στην Κέρκυρα.

Άλλοι στό χωριό τήν απέφευγαν σαν νά ήταν λωβιασμένη και κορόϊδευαν τά παιδιά της. Μόνον αυτός πού τά έζησε μπορεί νά καταλάβη τί σημαίνουν αυτά για μία τρυφερή παιδική ψυχή και πόσο άβάσταχτος ήταν ό πόνος για μία μητρική καρδιά, ή όποια υπέφερε περισσότερο για τά παιδιά της παρά για τόν έαυτό της.

Άλλά ή Βάγια ήταν άνθρωπος του Θεού και άντεξε. Σήκωσε αυτόν τόν σταυρό πού τής έδωσε ό Κύριος μέ πολλή πίστη, ύπομονή και ταπείνωση. Ποτέ δέν γόγγυξε, δέν τά έβαλε μέ τόν Θεό. Ταπεινά έσκυβε τό κεφαλάκι της στό θέλημα του Θεού.

Σαν άνθρωπος ώρες-ώρες λύγιζε, έκλαιγε, παραπονιόταν και πικραινόταν, ιδιαίτε-

πως όταν κάποιοι μέ την στάση τους την έξουθενωναν και επιχειρούσαν να της κάνουν κακό. Αλλά ο καλός Θεός πού είναι ο Θεός των καταφρονημένων, των άδικουμένων και των πονεμένων, ποτέ δεν την άφησε μόνη της. Την προστάτευε πάντα, της έδινε δύναμη και κουράγιο για νέες δοκιμασίες.

Τό βράδυ άναβε τό καντηλάκι μπροστά στό είκονοστάσι. Αφοϋ πρώτα έβαζε τόν μικρό γυιό της να κάνη τόν σταυρό του, τοϋ έτοιμάζε να κοιμηθῆ, μέ μητρική δέ τρυφερότητα τόν καληνύχτιζε και τόν φιλοϋσε. Πήγαινε ύστερα μπροστά στις εικόνες και έκανε την προσευχή της.

«Σ' ευχαριστώ, Χριστέ μου, Αφέντη μου. Δοξασμένο τό όνομά Σου. Παναγία μου, φύλαξε τά παιδιά μου και όλον τόν κόσμο». Στο τέλος έβγαζε κι έναν αναστεναγμό «ώϊ, μαννούλα μου». Ύστερα άρχιζε να κάνη μετάνοιες στρωτές μέχρι κάτω μέ σταυρούς. Κατόπιν έσκυβε κάτω τό κεφάλι της σιγοψιθυρίζοντας τις ύπόλοιπες αλάλητες προσευχές της.

Στήν Έκκλησία πήγαινε πάντα όλες τις Κυριακές και τις Έορτές, και κρατοϋσε όλες τις άργίες σχολαστικά.

Όταν ο παπᾶς διάβαζε τό Ευαγγέλιο μπροστά στην Ώραία Πύλη, πήγαινε, γονάτιζε κάτω από τό Ευαγγέλιο και έβαζε τό πετραχήλι πάνω στό κεφάλι της. Όταν τελείωνε ή ανάγνωση τοϋ Ευαγγελίου, φιλοϋσε τό πετραχήλι, τό Ευαγγέλιο και τό χέρι τοϋ παπᾶ μέ πολλή ευλάβεια.

Έπειδή λιποθυμοϋσε και μέσα στην Έκκλησία, της έλεγαν μερικές γυναϊκες να σταματήσει να έκκλησιάζεται επειδή την έπιαναν, όπως έλεγαν, τά κεριά, τό λιβάνι και δεν είχε καθαρό άέρα αλλά αυτή τούς άπαντοϋσε:

«Έμένα και να μέ σκοτώσετε, δεν μπορεί κανένας να μέ βγάλη μέσα από τό σπίτι τοϋ Θεοϋ, θά πηγαίνω και ᾶς πεθάνω».

Αλλά οι δοκιμασίες τοϋ Ίώβ δεν έχουν τελειωμό για την Βάγια. «Όν αγαπᾶ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δέ πάντα υιόν όν παραδέχεται»[2].

Μία ήμέρα στό σχολείο ένα από τά παιδιά της έπαιζε μέ μία μπάλλα λερωμένη και μολύνθηκε. Όταν ήρθε στό σπίτι δεν τό είπε στην μάννα του για να τό λούση, αλλά ξάπλωσε τό βράδυ κάτω στρωματσάδα μαζί μέ τά άλλα παιδιά και τό πρωί ξύπνησαν τά παιδιά της όλα μέ σπυριά στό κεφάλι. Από την στενοχώρια της μόλις τά είδε, έπαθε ισχυρό νευρικό κλονισμό. Στενοχωρήθηκε τόσο πολύ πού δεν άντεξε, ξαναρρώστηκε και γι' αυτό την έστειλαν στό Νοσοκομείο. Τά παιδιά της τέλος τά έστειλαν στην Αθήνα στό Νοσοκομείο Συγγροϋ όπου και θεραπεύτηκαν, αλλά όταν γύρισαν στό χωριό μέ τά λίγα μαλλάκια τους όλοι τά απέφευγαν άκόμη και οι συγγενείς για να μήν

κολλήσουν. Κανένας δέν άνοιξε τό σπίτι τους νά πάρη τά παιδιά παρά μόνο μία ξαδέλφη της (τού Θωμά Χρηστιά ή μάννα) τά πήρε καί τά φρόντισε μέ άγάπη ώσπου νά έρθη ή μάννα τους.

Νέα όμως φουρτούνα ξεσπάει έπάνω της. Είχε γεννηθῆ καί τό τέταρτο παιδί της, ή Έλενίτσα. Θα ήταν μέχρι δύο χρόνων. Η μάννα έλειπε καί πάλι άρρωστη στό Νοσοκομείο. Η Φωτεινή, ή μεγάλη άδελφή πού θα ήταν καί αυτή 5-6 χρόνων, έκτελοῦσε χρέη μάννας, νοικοκυράς καί φρόντιζε καί τήν μικρή. Έκεί πού τό είχε στήν κούνια καί τό κουνούσε, αυτό έκλαιγε συνέχεια. Τό τάϊσε αλλά αυτό πάλι έκλαιγε. Τέλος σταμάτησε τό κλάμα καί νόμισε ότι τό μωρό άποκοιμήθηκε. Άργότερα ήρθε ή νουνά τῆς Έλενίτσας για νά δῆ τί κάνει· τό κοιτάζει, τό πιάνει αλλά τό μικρό είχε πεθάνει. Σάν άγγελουδάκι έφυγε για τούς ουρανούς.

Άφου τήν θάψανε, άργότερα πήγε ό σύζυγός της νά παραλάβη τήν Βάγια από τήν Ηγουμενίτσα. Μέ τά πόδια πήγε καί μέ τά πόδια γύρισαν στό χωριό, βουνό-βουνό ήμέρες ποδαρόδρομο. Στό Νοσοκομείο τήν είχαν περιποιηθῆ. Έφαγε λίγο καλό φαγάκι καί πήρε έπάνω της, όταν δέ γύρισε στό χωριό ήταν πολύ όμορφη, όπως τούς φάνηκε. Αυτό όμως μέ άγωνία καί άνησυχία ζητούσε νά δῆ τό παιδί. Ο πατέρας τήν ξεγελοῦσε προσπαθώντας νά μήν τῆς πῆ τό δυσάρεστο καί θλιβερό αλλά τῆς έλεγε ότι είναι στους παππούδες στήν Φιλιπιάδα. Έτρεξε εκεί όπου έμαθε τήν αλήθεια ότι πέθανε ή Έλενίτσα, καί ειπε: «Α! καλά τό είχα δει έγώ στόν ύπνο ότι πέθανε τό παιδί μου καί σεΐς μέ ξεγελάσατε!».

Τήν έκλαιγε άπαρηγόρητα. Καί όταν τῆς έλεγαν φτάνει πιά, πέρασαν τόσα χρόνια, άπαντούσε: «Η μάννα ποτέ δέν ξεχνάει τό παιδί της όσα χρόνια καί αν περάσουν».

Παρά τίς τόσες μεγάλες φουρτούνες πού είχε περάσει στήν ζωή της, δέν ήθελε νά δείχνη τόν πόνο της καί έκρυβε μέσα της τόν μεγάλο σταυρό πού σήκωνε. Δέν ήθελε νά τήν λυποῦνται καί νά τήν παρηγοροῦν γι' αυτό καί συμμετείχε σ' όλες τίς χαρές καί τίς λύπες τού χωριού.

Στούς γάμους πήγαινε πάντοτε πρώτη μέ τό δῶρο της. Όταν τῆς έλεγαν, «βρέ Γιώργαινα, τί τό θέλεις έσύ τό δῶρο, φτωχιά γυναίκα, έσένα κανένας δέν σε παρεξηγεΐ», τότε αυτή έλεγε: «Όχι, ή φτώχεια, φτώχεια καί ό γάμος, γάμος. Είναι υποχρέωση, έγώ ας μήν έχω νά φάω, τό δῶρο μου θα τό πάω καί θα τούς εύχηθῶ».

Καί όχι μόνο πήγαινε αλλά καί έσερνε πρώτη τόν χορό καί τραγουδοῦσε. Χόρευε πολύ ώραΐα, τούς παραδοσιακούς χορούς τού χωριού καί όλοι δέν πίστευαν στά μάτια τους, πώς μία γυναίκα μέ τόσα βάσανα εύρισκε τό κουράγιο καί νικοῦσε τόν έαυτό της.

Επίσης τῆς άρεσαν πολύ οι γιορτές πού γίνονταν στό Σχολεΐο. Πήγαινε μέ λαχτάρα

νά άκούση τά παιδιά πού έλεγαν τά ποιήματα στις Έθνικές Έορτές, πού έπαιζαν τά δράματα καί τραγουδοῦσαν.

Όλη της όμως ή ψυχή καί ή καρδιά ήταν δοσμένη στην Έκκλησία, στις γιορτές καί στά πανηγύρια πού γίνονταν στά διάφορα έξωκκλήσια του χωριού: Στην Παναγία στό Καστρί, στην άγία Μαρίνα, στην άγία Παρασκευή, στην άγία Σοφία, στον προφήτη Ηλία, στην Παναγία του Λαπόβου, στον άγιο Δημήτριο στην Φιλιπιάδα κ.ά.

Έκει όμως όπου έλαμπε από χαρά ήταν τά Χριστούγεννα, στην γιορτή του γιου της, καί την Μ. Έβδομάδα, όταν άρχιζε τις έτοιμασίες για την Λαμπρή, τό Πάσχα.

Κάποιο έτος έστειλε τον μικρό της γιό νά κόψη κόκκινα τριαντάφυλλα από τις τριανταφυλλίες για νά τά πᾶνε στον Έπιτάφιο την Μεγάλη Παρασκευή. Πηγαίνοντας για την Έκκλησία ο μικρός από άφέλεια τά μύρισε. Τότε άμέσως του δίνει μία-δυό στά χέρια καί του λέγει: «Μήν τά μυρίζης, παιδί μου, δέν κάνει. Θα τά πᾶμε στον Χριστό τά τριαντάφυλλα καί πρέπει νά είναι άμύριστα, καθαρά καί άγνά. Γρήγορα, πέταξέ τα καί τρέξε νά κόψης άλλα».

Καί στον Έπιτάφιο αν δέν περνοῦσαν τρεις φορές σταυρωτά κάτω από τό τραπέζι μπουσουλώντας τά παιδιά της για νά πάρουν εύλογία, δέν τά άφηνε νά βγούν έξω από την Έκκλησία.

Ήταν στοργική καί πολύ τρυφερή μάνα γιατί είχε πονέσει πολύ για τά παιδιά της. Γι' αυτά μέ χαρά έστερείτο τά πάντα, μόνο ήθελε νά τά έχη κοντά της.

Η αύτοθυσία της ήταν μεγάλη. Όταν την πήγαιναν στό Νοσοκομείο, καθόταν λίγο καιρό, μόλις δέ δυνάμωνε λίγο καί ένιωθε τον έαυτό της καλύτερα, δέν μπορούσε κανέννας νά την κρατήσει μέσα, ούτε γιατροί ούτε νοσοκόμες. «Θά φύγω», έλεγε, «θά πάω στά παιδιά μου, μ' έχουν ανάγκη». Έφευγε καί έρχόταν από την Φιλιπιάδα μέ τά πόδια. Νύχτα έφτανε, χτύπαγε νά της άνοιξουν καί τή νόμιζαν φάντασμα.

Έκει όμως πού ξεπέρασε τελείως τον έαυτό της ήταν ή μέριμνά της για τά κορίτσια της. Προαισθανόταν τον θάνατό της καί ζούσε μέρα-νύχτα σχεδόν μέ την μνήμη του θανάτου. Ήθελε προτού πεθάνη νά έχη τακτοποιήσει τά προικιά των κοριτσιών.

«Όταν κλείσω τά μάτια μου», έλεγε, «θέλω τά παιδιά της Βάγιας νά τά έχουν όλα, νά μή τους λείπη τίποτα». Είχε πολύ φιλότιμο καί μεγάλη λεπτότητα μέ εύαισθησία στις ύποχρεώσεις της. Έτσι μ' αυτήν την άγωνία καί την μέριμνα είχε καταδικάσει τον έαυτό της σχεδόν σε άσιτία για νά μπορέση νά κάνει λίγες οικονομίες για τά παιδιά της. Της είχαν βγάλει μία συνταξούλα ως άρρωστη πού ήταν. Μόλις έπαιρνε την συνταξούλα της πήγαινε κατ' εύθειαν καί άγόραζε νήματα. Καθόταν ύστερα ώρες καί χτυπούσε στον άργαλειό για νά ύφάνη τά προικιά των κοριτσιών της πού καί χορ-

τάτος νά είναι κανείς δέν άντέχει καί πολύ.

Η Βαΐα σέ ηλικία 35 έτων

Τά χέρια της δούλευαν πάντα άσταμάτητα. Στόν δρόμο πού πήγαινε γιά τό χωράφι, κρατοῦσε τίς γίδες καί συγχρόνως έπλεκε καί καμμιά φανέλλα ή έγνεθε μέ τήν ρόκα της.

Άν καί ήταν πολύ φτωχειά, είχε πολύ καλή καρδιά καί άγαποῦσε νά δίνη έλεημοσύνες όσο μπορούσε. Πάντα άπ' αυτά πού είχε πρώτα ξεχώριζε ένα μερίδιο καί τό έστελνε σέ διάφορες οίκογένειες, καί άς είχε αυτή μεγαλύτερη ανάγκη άπ' αυτές. Είχαν ένα μικρό χωραφάκι κάτω άπό τό Καστρί τό Μοναστήρι, όπου φύτευαν όλα τά καλοκαιρινά. Πήγαινε νά τά ποτίση μία ώρα δρόμο μέ τό άλογο. Μάζευε τά κηπευτικά καί μέχρι νά τά πάη στό σπίτι της τά περισσότερα τά μοίραζε έλεημοσύνη. Ηταν άγράμματη, όμως δίδασκε πράττουσα καί προσπαθοῦσε νά μεταδώση στά παιδιά της τό πνεῦμα τής έλεημοσύνης. Μία φορά κρεμάστηκε μία γίδα τους έκει πού βοσκοῦσε στά βράχια, αλλά πρόλαβε ό γείτονας καί τήν έσφαξε. Τότε παίρνει σχεδόν τήν μισή γίδα, τήν βάζει σ' ένα σακκί καί τήν πηγαίνει σέ μία ξαδέλφη τοῦ συζύγου της. Η γυναίκα αυτή πολύ συχνά τήν πρόσβαλλε καί τήν πίκραινε μέ τήν στάση της, διότι ήθελε νά ανακατεύεται στά οικογενειακά της. Έκείνη τότε συγκινήθηκε καί άλλαξε συμπεριφορά.

Έκεί όμως πού ήταν υπέροχη, ήταν η επικοινωνία με τους άλλους. Όλους στό χωριό τούς αγαπούσε καί συνήθιζε πρώτη αυτή, σάν νά ήταν μικρότερη, νά χαιρετά.

Ήταν ντυμένη πάντα στά μαύρα από τά τριάντα της χρόνια. Είχε επάνω της μία πηγαία γλυκειά ευγένεια, μέ σεβασμό πρός τούς άλλους καί ευλάβεια στά θεία.

Τελευταία υπέφερε από λευχαιμία. Συχνά έκανε έμετους. Ότι έτρωγε τό έβγαζε καί η κοιλιά της πρηζόταν. Αυτό φαίνεται τό είχε χρόνια πού τήν βασάνιζε καί επηρέαζε καί τήν όλη υγεία της γι' αυτό είχε μεγάλη αδυναμία στόν οργανισμό της. Τήν έστειλαν πρώτα στό Νοσοκομείο τής αγίας Όλγας στή Ν. Ίωνία. Ύστερα νοσηλεύτηκε στό Νοσοκομείο του άγιου Σάββα στήν Αθήνα. Οί γιατροί τής είχαν πει νά πηγαίνη κάθε έξι μήνες γιά έξετάσεις, νά τρώη καλά, νά ξεκουράζεται καί νά μή στενοχωριέται. Μόλις όμως γύριζε στό σπίτι ριχνόταν στίς δουλειές του σπιτιού, στά ζώα, στά χωράφια, στήν σπορά, στό θέρος, στό νοικοκυριό. Η άρρώστια όμως μέσα της δούλευε σιγά-σιγά καί τήν έξασθένιζε όλο καί περισσότερο.

Έκτός από τίς πολλές άρρώστιες καί τά βάσανά της η Βάγια είχε καί πόλεμο από τόν διάβολο. Μιά ήμέρα κατά τό μεσημέρι είδε όφθαλμοφανώς τόν διάβολο πού πήγε νά τήν γκρεμίση κάτω από τό άλογο, αλλά η Παναγία τήν όποία επικαλέστηκε τήν προστάτευσε. Έκεί κοντά ήταν ένα έξωκκλήσι τής Παναγίας τής Έλεούσας. Γι' αυτό καί σ' όλη τήν ζωή της, όταν περνούσε από εκείνο τό σημείο, ξεπέζευε από τό άλογο, πήγαινε από ευγνωμοσύνη νά ανάψη τά καντήλια καί νά ευχαριστήση τήν Παναγία.

Γιά τελευταία φορά πήγε στήν Παναγία στό Καστρί, τόν Δεκαπενταύγουστο. Μετά τόν Έσπερινό έπιασε από τό χέρι τόν γυιό της καί ρωτούσε: «Δέν μου λές, παιδί μ', όλα αυτά έδω πού δείχνουν ψηλά στους τοίχους τά κάναν στους Αγίους; Τόσα μαρτύρια καί βασανιστήρια!». Κοίταζε τά παραστατικά μαρτύρια των Αγίων κάνοντας τόν σταυρό της καί έλεγε ως συνήθως. «Μέγας Κύριε, Μέγας Κύριε, ήμαρτον, Χριστέ μου». Ποιός ξέρει τί αισθανόταν η ψυχή της! Τούς συμπονούσε γιατί καί η δική της η ζωή ήταν ένα συνεχές μαρτύριο.

Ύστερα από μισό χρόνο έμπαινε καί η ίδια στό τελευταίο στάδιο του μαρτυρίου της. Οί έμετοί συνέχεια αυξάνονταν καί αυτή είχε γίνει αδύνατη σάν φτερό, ώσπου μία ήμέρα του Μαρτίου φώναξαν τόν ταξιτζή του χωριού, ένα πονόψυχο άνθρωπο, τόν Τάκη Μηλιώνη, γιά νά τήν πάη στήν Αθήνα στό Νοσοκομείο.

Κοίταζε γύρω-γύρω σάν νά τά έβλεπε γιά τελευταία φορά καί έλεγε: «Θά γυρίσω πίσω ζωντανή;». Μάλλον έδινε κουράγιο μόνη της στόν έαυτό της διότι τό ήξερε πολύ καλά ότι θά αναχωρούσε γιά τόν ούρανό. Γι' αυτό καί πολύ καιρό πριν είχε περάσει καί είχε χαιρετήσει τό σοί της.

Στήν Αθήνα πού τήν πήγε ο ταξιτζής, μόνη της καί άσυνόδευτη συνάντησε καί πάλι

τήν άπονιά, όμως τώρα για τελευταία φορά. Κανένα σπίτι συγγενικό δέν άνοιξε να τήν δεχτή για λίγο, να ζεσταθή ή ψυχούλα τής πολύπαθης Βάγιας. Ό ταξιτζής τήν πήγε από καλωσύνη, μέ δική του πρωτοβουλία, στό Λαϊκό Νοσοκομείο στό Γουδί, άγνωστη σέ άγνώστους καί τήν έβαλαν σ' ένα διάδρομο σέ ράντζο.

Τότε είδοποιήθηκε ό γυιός της καί πήγε στό Νοσοκομείο να τήν δή. Ό γιατρός του είπε ότι πρέπει να κάνη έγχείρηση καί του ζήτησε 50.000 δρχ. Τό ποσό ήταν πολύ μεγάλο καί δέν είχαν να δώσουν τόσα χρήματα, γι' αυτό ή έγχείρηση δέν έγινε. Έζησε μία εβδομάδα μόνο καί έκοιμήθη. Εκεί άφησε τό χιλιοβασανισμένο κορμάκι της ενώ ή ψυχούλα της φτερούγισε καί πέταξε ανάλαφρη στους ούρανοους, στολισμένη μέ τό στεφάνι τής πίστewς, τής ταπεινώσεως καί τής ύπομονής. Σταμάτησε πιά γι' αυτήν ό πόνος, ή θλίψη καί ό στεναγμός, πού ήταν οί πίο άγαπημένοι σύντροφοί της σ' όλη της τήν ζωή. Έκοιμήθη στίς 10 Μαρτίου του 1974, σέ ηλικία 47 έτων.

Ή κηδεία έγινε στό χωριό. Όλες οί καρδιές συμπόνεσαν τήν πίο φτωγή, τήν πίο πονεμένη, τήν πίο βασανισμένη καί τήν πίο άγαπημένη γυναίκα του χωριού. Κανένας δέν είχε ούτε τό παραμικρό παράπονο έναντίον της.

Ό παπᾶς του χωριού, πού ποτέ δέν μιλούσε σέ κηδείες, μίλησε στην κηδεία τής Βάγιας καί είπε πολλά έπαινετικά γι' αυτήν.

Ή παρουσία της έχει μείνει άξέχαστη. Για πολλά χρόνια οί γυναίκες του χωριού, όταν συναντούσαν τά παιδιά της, ρωτούσαν: «Ά, παιδάκι μου, σύ είσαι τό παιδί τής Βάγιας;», καί έκλαιγαν.

Ή Βάγια όσο ζούσε μερικές φορές μιλούσε λίγο παράξενα, προέλεγε κάποια πράγματα τά όποια ύστερα από χρόνια γίνονταν πραγματικότητα καί τότε θυμοούνταν τά λόγια της.

Άρκετό καιρό πριν από τον θάνατό της είχε κάτι προαισθανθῆ καί γι' αυτό είχε περάσει από τό σοϊ της να τους χαιρετήση. «Φεύγω, έγώ θα φύγω θα πάω να ανταμώσω τήν γιαγιά μας, τί θέλετε να τής πώ;».

Μία εβδομάδα πριν πάη για τό Νοσοκομείο στην Άθήνα, πήγε στην άδελφή της τήν Άθηνᾶ πού εργαζόταν στίς έλιές στό χωράφι, καί τής λέει ή Άθηνᾶ: «Γιατί έκανες τόσο κόπο καί ήρθες έδω κάτω στό χωράφι;», καί τής άπαντάει: «Έ, πώς να μην έρθω να χαιρετήσω τήν άδερφή μου; Άθηνᾶ, για μένα πάει, τελείωσε τό πανηγύρι, σέ μία βδομάδα θα πεθάνω».

Όταν ένα από τά παιδιά της ήταν μικρό, είχε περάσει από τό χωριό ένας Δεσπότης. Στο σπίτι εκεί πού έτρωγαν καί τό παιδάκι πίο πέρα έπαιζε, σηκώνεται καί λέγει σέ ένα συγγενῆ της: «Άχ, βρέ Σταύρε, να μου έδινε καί έμένα ό Θεός ένα από τά παιδιά

μου νά γίνη άνθρωπος δικός του, αφιερωμένος στην Έκκλησία».

Ἡ ἐπιθυμία της καί ἡ εὐχή της ἔγιναν πραγματικότητα. Ὑστερα ἀπό χρόνια τό παιδί της αὐτό ἐπέλεξε τήν μοναχική ζωή.

Σέ κάποιο συγγενῆ της μία φορά εἶχε πεῖ: «Ὅταν βγῆς στήν σύνταξη θά χωρίσεις», καί πράγματι χώρισε καί ἔλεγε μέ θαυμασμό ὅτι εἶχε χάρισμα ἢ Βάγια.

Σ' ἓνα ἀπό τά παιδιά της πού τήν εἶχε πικράνει πολύ, ἐπειδή καί πολύ τό ἀγαποῦσε, ἐπάνω στόν πόνο της τοῦ εἶχε πεῖ: «Δέν θέλω νά βγάλῃς τό ὄνομά μου καί οὔτε τό ὄνομα Βάγια νά ἀκούσης».

Πράγματι αὐτός στήν κόρη του δέν ἔδωσε τό ὄνομα τῆς μάννας του ἀλλά καί ὅταν ἦταν καλεσμένος στά βαφτίσια τῆς κόρης τοῦ ἀδελφοῦ του ξαφνικά μέσα στήν Έκκλησία, ὅταν ἄρχισε τό μυστήριο, ὁ γυιός του κάτι ἔπαθε σάν πυρετό, σάν ριγος, τόν ἔβγαλαν ἔξω καί τόν πῆγαν στόν γιατρό. Ὅταν γύρισε, τό μυστήριο εἶχε τελειώσει καί δέν εἶχε ἀκούσει τό ὄνομα Βάγια πού ἔδωσαν στό κοριτσάκι. Καί τότε θυμήθηκε τήν πρόρρηση τῆς μάννας του.

Ὁ Θεός νά ἀναπαύσῃ τήν ψυχή τῆς πολύπαθης Βάγιας στήν βασιλεία Του, χαρίζοντάς της ἀντί τῶν προσκαίρων θλίψεων πού ὑπέμεινε τήν αἰώνιον ζωήν. Ἀμήν.

(Από το βιβλίο «[Ασκητές μέσα στον κόσμο](#)», Κεντρική διάθεση βιβλίου: *Ιερόν Ησυχαστήριον «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος»*, Μεταμόρφωσις Χαλκιδικῆς)

(Πηγή ἡλ. κειμένου: enromiosini.gr)